

עין משפט ונר מצוה

עו א ב מיי פ"ז מהל' מאלכות אסורות הל' כ סגמ לאוין קלז עוש"ע י"ד סימן י סעיף ב:
עז ג מיי שם הל' כז סגמ שם עוש"ע י"ד סי' סט סעיף טז:
עזז ד מיי פ"ד מהלכות ברכות הל' ו וע"ש סגמ עשין כז עוש"ע אר"ח סי' קעז סעיף ה:
פ ה מיי וסגמ שם עוש"ע א"ח סי' קעד סעיף ב:
פא ו מיי פ"ט מהל' מאלכות אסורות הל' כג סגמ לאוין קמא עוש"ע י"ד סימן טז סעיף ה:
פב ז מיי שם הל' כד סגמ שם עוש"ע י"ד סי' טז סעיף ה:

קיא:

מַלְיָח אינז ברותח. והא דתניא (לקמן דף קיג.) דטמא מליח וטהור תפל אסור היינו דגים דרפו קרמיי'ו: **אמר אביי האי היתרא בלע בו'.** ט לא ר"ל משום דהוי נותן טעם צר נותן טעם כמו דגים שעלו צקערה דאביי לטעמיה דחשיב ליה חד טעמא משום חורפיה דננון ואע"ג דלקמן אסר אביי אליצא דרב כהנא קאמר לה: **ולא** היא שאני התם דנפיש מוריה. כלומר מכאן אין להוכיח אצל הוא צפירוש אמרה כדמוכח בסמוך: **אבא בר אבא.** אצוה דשמואל הוה דלאמרינן צפרק מי שמתו (ברכות דף יח.): **ברבי חייא בר אבא ס"ז.** אין הלכה כן אלא דפסקינן צפרק כילד מצריקן (שם דף מא.): **הלכתא** דגים שעלו בקערה. של צצר מותר לאוכלן

צכותא אס הקערה והדגים יונייט לא אינטריק לפסוק דליכא מאן דפליג אלא כשהאחד מהן רותח דצין עלאה גצר צין תתאה גצר קליפה מיהא צעי כדאמר' צפ' כילד לולין (פסחים דף עו.) דלמיקר ליה צלע. צסם רש"י טז פי' ריצ"ן חסנו דוקא עלו שרו אצל נתצשלו אסור דכחד טעמא חשיב וצא מעשה כלצו צצייטס שנתצשלו צקדרה של צצר ואסר לעשות מהם מולייתא של צצר ויש להציא ראייה לדצריז מננון שחתכו צסכין דאסור לאוכלו צכותא משום דלאצ צחורפיה צלע טפי וחשיב כחד טעמא ונתצשלו לא גרע מננון וימיה לפירוש לשון אחר שפי' צקונט' דטעמא דאסור משום שהשומן קרוש על הסכין ואינו ניכר והוי טעם ראשון צננון אין ראייה משם ומתוך לשון הקונט' משמע דאין חלוק צין עלו לנתצשלו דלעיל גצי נותן טעם צר נותן טעם פירש צקונטרס דאס היו מצושלים עס צצר ממש או לאכול חלצ צקערה מודה שמואל דאסור דהוי נותן טעם ראשון משמע מתוך פירוש דמצושלים עס צצר הוה דאסור אצל מצושלים עס הקערה שרי והא

קפילא ה"ג כי קאמינא דליכא קפילא: איתמר דגים שעלו בקערה רב אמר אסור לאכלן בכותח ושמואל אמר מותר לאכלן בכותח רב אמר אסור נותן טעם הוא ושמואל אמר מותר נותן טעם בר נ"ט הוא והא דרב ט"לאו בפירוש איתמר אלא מכללא איתמר דרב איקלע לבי רב שימי בר חייא בר בריה חש בעיניו עבדו ליה שייפא בצעא בתר הכי רמו ליה בשולא בגווה טעים ליה טעמא דשייפא אמר יהיב טעמא כולי האי ולא היא שאני התם דנפיש מדרה טפי רבי אלעזר הוה קאים קמיה דמר שמואל אייתו לקמיה דגים שעלו בקערה וקא אכיל בכותח יהיב ליה ולא אכל א"ל ט"לרבך יהיבי ליה ואכל ואת לא אכלת אתא לקמיה דרב א"ל הדר ביה מר משמעתיה א"ל חס ליה לזרעיה דאבא בר אבא דליספי לי מידי ט) ולא סבירא לי רב הונא ורב חייא בר אשי הוו יתבי חד בהאי גיסא דמברא דסורא וחד בהאי גיסא דמברא למר אייתו ליה דגים שעלו בקערה ואכל בריך מר א"ל לחבריה יתמא עבד רבך הכי ומר א"ל לחבריה יתמא אנה אכיל וזר א"ל לחבריה אנה כר' חייא סבירא לי ט'דרני ר' חייא יפת פוטרת כל מיני מאכל היוין פוטר כל מיני משקין אמר חזקיה משום אביי הלכתא ודגים שעלו בקערה מותר לאוכלן בכותח יצנון שחתכו בסכין שחתך בה בשר אסור לאוכלו בכותח וה"מ צנון דאגב

צעלמא: ולא היא. דגצי סממנים נפיש מררייהו מרים הס מאלד: קאיס קמיה. משמש לפניו צסעודה: לרצך. רצ שלמת מננון שחסור: אצא צר אצא. אצוה דשמואל הוה וחסיד גדול היה: דליספי לי מידי דלא סבירא לי. לא היו דברים מעולם: צבך גיסא דמצנא דסורא. שהיה הנהר מפסיקן: סאניס וענציס. לא אהו לניפתן וקיימא לן (ברכות דף מא.): דברים הבאים לאחר סעודה כלומר הרגילים לצא לאחר סעודה טעונין צרכה צין לפניהם וצין לאחריהם אפילו הציאן צמוך הסעודה דכיון דאינן ליפתן אין הפת פוטרמן: יסמא. צלז דעת:

כל הבשר פרק שמיני חולין

שפיז. נותן צצפוד ולא היה חש למה שהכבד יהיה עליון: **צי דוגי.** שנותנין כלי לקצל השומן כדרך שאנו עושין לאוחזין והוא נקרא צי דוגי צלשון ארמי: **צשרא עילוי כצדא נמי אסור.** לפי שדס הכבד נוטף לתוך הצי דוגי ונמצא אוכלו: **ומ"ש מדמא דצשרא.** והרי אף דס הבשר כשאין שם כבד צז עס השומן ואנו אוכלין אותו: ומשני **דמא דצשרא שכן.** יורד לשולי הכלי והשומן קף למעלה ומניחין לתוך הכלי מראה אדמומית צששולים: **קפי.** קף למעלה כמו (מלכים ב ו) וילקף הצרצל ומתרגמינן וקפא פרוצא. והלכות כהל כצר למדנו למעלה [קט:] לללי צעי קריעה שמי וערצט) ואס לא קרעו מותר כלישנא קמא דרב דהא תניא כוותיה ולקדרה קורעו שמי וערצ וטחו צכותל: **סכין ששחט צה.** איידי דצית השחיטה רוחם צולע הסכין מן הדס ואסור לחמוך צה רותח מפני שחחר ופולט צו: **זנון.** ואס חתך צה צנון: **צעי דחצה.** ההוא צנון: **קערה שחלה צה צצר אסור לאכול צה.** דצר רותח לפי שנצלע צה הדס ונותן טעם ראשון הוי כאיסור גמור: הא דצינן. דאמר רבי יוחנן מיקל ליתא: **דהאיא פינגא** גרסינן. קערה של חרס שאין לה תקנה צהגעלה: **מכדי רבי אמר תלמיד דר' יוחנן נו'.** אביי מסיק ליה למילתיה: **ונון שחסכו צסכין.** אע"ג דלאצ צחורפיה דננון איגר"ש צלע"ז הוה צולע משמונית הסכין הקרוש עליו והוי האז צנון נתינת טעם ראשון שהרי צלע איסור ממש והוי כצצר: **מוסר לאכלו.** לאותו צנון צכותא שיש צו נסויצי דחלצא כדמפרש טעמא דכיון צצלע מן השמוניות דהיתרא צלע: **והאי איסורא צלע.** קערה צלעה דס: **סוף סוף** האז היסירא ליזי איסורא אסי. כשנותנו צכותא: האז צנון אפשר לו לישראל לטועמו קודס שנינו צכותא והאי מותר דקאמר כגון שטעמו צתחלה ולא היה צו טעם שמונית: **והאי.** דס הקערה: **לא אפשר למטעמיה.** לפי שאסור הוה הלכך אין לו תקנה היתר: **קפילא.** נחמוס עוצד כוכציס: **כי קאמינא.** דאסור לאכול צה רותח דדליכא קפילא: דגיס שעלו צקערה. מן הללי כשהיו רותחין נתנן לתוך הקערה שאכלו צה צצר: **אסור לאוולן צכותא.** לפי שהצצר נותן צהס טעם: **נותן טעם צר נותן טעם הוה.** אס היו מצושלים עס צצר ממש היה אסור לאוכלן צכותא אי נמי מודה שמואל שאסור לאכול חלצ רותח צקערה דנותן טעם ראשון הוי כצצר גמור אצל קערה זו היא עצמה אינה צצר אלא על ידי נותן טעם ואינה כצצר: **שייפא.** משיחה מסממנים: **צלעא.** קערה: **רמו צישולא.** צאותה קערה לאחר זמן: **אמר יהיב טעמא.** צקערה: **כולי האז.** שחחר ונותן טעם צצישול.

ומאן דשמע סבר דלית ליה לרצ נתינת טעם צר נתינת טעם נמי צעלמא: ולא היא. דגצי סממנים נפיש מררייהו מרים הס מאלד: קאיס קמיה. משמש לפניו צסעודה: לרצך. רצ שלמת מננון שחסור: אצא צר אצא. אצוה דשמואל הוה וחסיד גדול היה: דליספי לי מידי דלא סבירא לי. לא היו דברים מעולם: צבך גיסא דמצנא דסורא. שהיה הנהר מפסיקן: **סאניס וענציס.** לא אהו לניפתן וקיימא לן (ברכות דף מא.): דברים הבאים לאחר סעודה כלומר הרגילים לצא לאחר סעודה טעונין צרכה צין לפניהם וצין לאחריהם אפילו הציאן צמוך הסעודה דכיון דאינן ליפתן אין הפת פוטרמן: **יסמא.** צלז דעת קישות

מסורת הש"ס

א) נשי' תוס' לעיל ח: ד"ה והלכתא וכו' שהשיגו אפרש"י דהכל' (ב) פסחים עו. לעיל ז: [לקמן קיב. קיג.] א) [ברב אלפס אימא יתיב רב כהנא וקאמר קערה וכו' אצל צרא"ש אימא יתיב רב כהנא אחריה דרב יהודה וימיב ריי' קמיה דר"ה וקאמר.] ד) [ג"ל תנא.] ה) [תוספתא תרומות זכח.] ו) [נעיל זכח.] ז) [נעיל זכח.] ח) [ברכות ט. וזכח.] ט) [נשי' כצצר צצר שבע.] י) [קדושין מד:] כ) [נשי' זכח.] ל) [ברכות מא:] ע"ש, מ) כס"א: **לא ערב,** (ב) ע"י מהר"ס,

הנהגות הב"ח

א) נשי' אמרי לה בעי דחצה וכו' לא בעי דחצה:
ב) [נשי' דלפסי לי מדי דלא סבירא:]

לעזי רש"י

איגר"ש. מירדות, חמציצות.

מוסף רש"י

מליח הרי הוא ברותח וכבוש הרי הוא כמבושל. ראה לעיל ז ב. תרומה כו' ואם בשל בנותן טעם. נאשרין החולין לזרם (ובחי'ם צו:) טעים לה כהן. ששניס מותרין לו החולין והתרומה (שם). יתמא. צלז דעת (ע"ז יג.). פת פוטרת כל מיני מאכל. צין לפניהם צין לאחריהם (ברכות מח:).

שיטה מקובצת

א) סכין ששחט בה. ג"ב ע"י תוס' לעיל דף ח' ע"ב:
ב) פי' ריב"ן חתנו. ג"ב ע"י תוס' ובחים דף צ"ו ע"א:

^[1] ג"ל והאי לא אפשר למטעמיה א"ל אימא דס